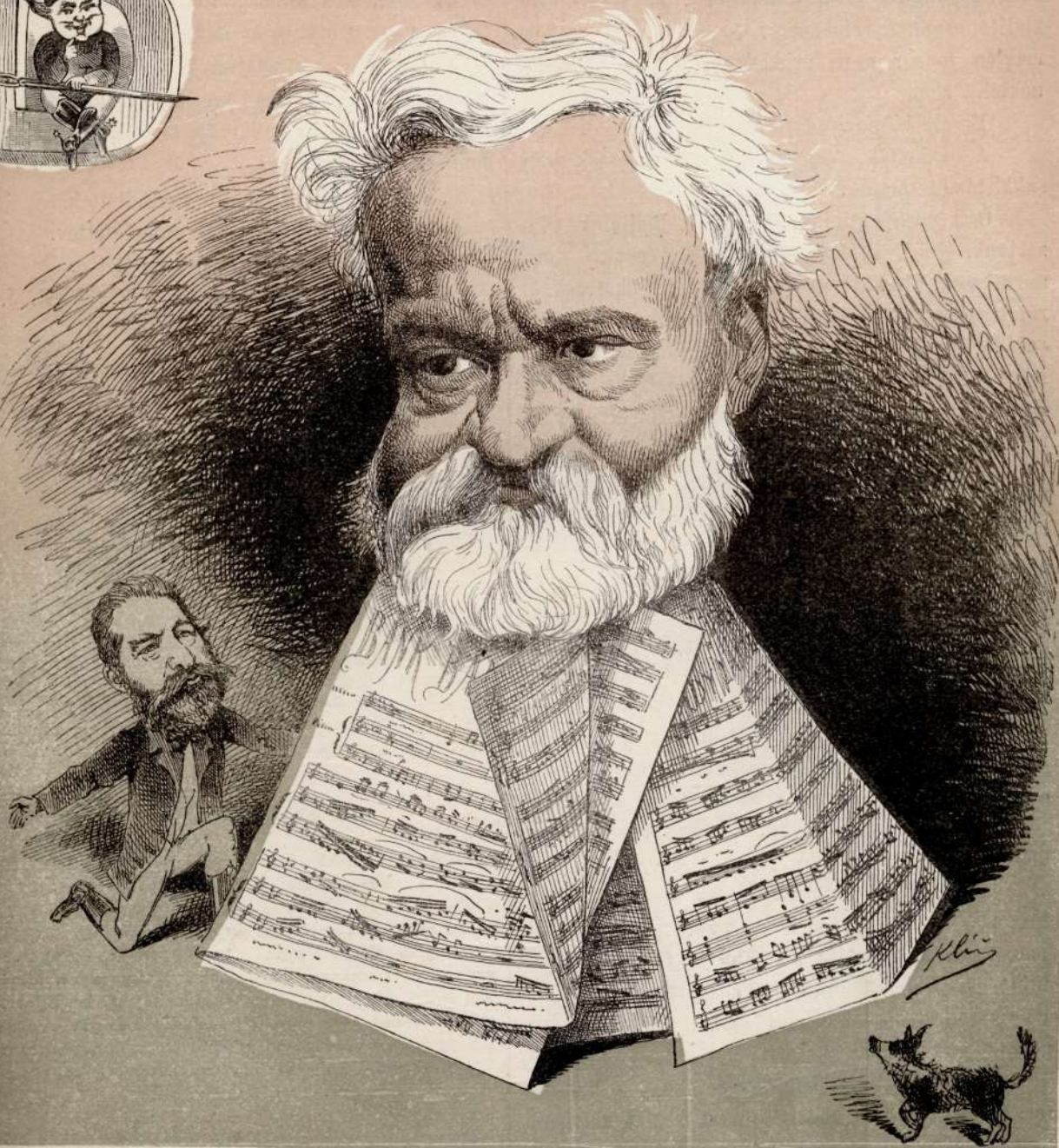

BORSSZEM JANKÓ

Előfizethetni a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói-részvénytársaságnál. Pest, Dorottya-utca 11. sz. a.

Előfizetési díj: Egész évre 6 ft.— Félévre 3 ft.— Negyedévre 1 ft 50 kr.

Szerkesztői szállás: 2 sas-utca 24. sz.

HIRESEK ARCKÉPCSARNOKA.

XLVIII. Erkel Ferencz.

A héten lett nagykorú Erkel „Hunyadi Lászlója,” a miért aztán jutalmul 350 forintot kapott bánbánknotában azon érdemeiért, hogy 25 évig kiállta ennél a színháznál, és most sem szökött meg a tenger apró primadonnáktól és primadónoktól.

Erkelt ki ne ismerné?

A sakkisták nagy zenészek, a zenészek nagy sakkistának tartják.

Ő a mi Spontinink, Rossinink, Bellinink, Mozartunk, Gluckunk, Wagnerünk, Weberünk — egy személyben. Ezekből gyűjti a benyomásokat, és üt rájuk pöngő sarkantyút. A magyar zene Muzsájával töltött házaséletének gyümölcsei, három fiu; névszerint: Hunyady Laczi, Dózsa Gyuri, Bánk Bandi; két egész leánya: Sárka és Báthori Erzsí, meg egy lánynak a harmadrésze, kit egészben „Erzsébet“-nek hívnak.

A gonosz külföld igen szép kapellmeistermuzsikának tartja, a mit irt; mi — faute de Liszt — nagyra vagyunk vele, s hogy klasszikusunk is legyen, megtettük őt annak, azonkívül kinevezte őt Radnótfáy — ki tudvalevőleg nagy zeneértő — főkommendásnak abban a muzsikus seregben, mely még nincs ugyan, de meglehet, nem is lesz.

Az öreg maestro legujabban egy operán dolgozik, azon új dalszínház megnyitására, melynek alapköve a Tátra méhében gyanútlanul szundikal. Akkorára tán meg is nőnek a mostani kis primadonnák.

Ebben a nagy munkában ugy elmélyedt, hogy tán nem is tudja, miféle új aquisitíókat nyertek meg az opera számára legujabban. Ha a hír nem fillent (s miért is tenné?) Radnótfáy fölkérte a bölcödöt, engedje át néhány sásangu növendékét a nemzeti színháznak.

A sakk annyira szenvedélye, hogy a karmesteri pálezikája alatt álló dalárokat is csak amolyan

sakkfiguráknak tartja, melyeket ide-oda tehet, és a kóristák fekete serge, élükön az assoluta királynéval, bármily vitézül harcolnak ellene, mégis mindig megnyeri a partit.

Mint régi mester, jól ért a dissonanciáék szerződésadataira, és ha körülötte czinczogni, és az intendáns fülébe vinnyogni kezdenek: ráüt a nagy dobra, és az egerek elszaladnak.

Rajzunkon első odaliskje, Böhm fejezi ki a jubiláriusnak az összes személyzet hála adóját. Jobbról az ő okos kis kuttyája kuksol, melyet mindehova elvisz magával.

Volt egy macskája, azt szerződtették.

Volt egy kecskéje, azt is szerződtették.

A kis kutya még nincs szerződtetve.

B. J.

GALANTERIE-TÖVISEK.

(A természet után.)

+ A Deákpárt pénzeket gyűjt a választásokra.
— Ühüm . . .

* * *

— Hogy is mondá V. Henrik?
„Rothadt szagot érzek Dániában!”
No azért mondom.
Vagy úgy? . . .

* * *

— A „Borsszem Jankó“ szerkesztője multkor találkozáván báró Kemény Zsigmonddal, a „Napló“ szerkesztőjével, egymás előtt kalapot emeltek.

Hát ez nem fusió — vagy mi?
Oh ti ártatlanok!

Megjelent

„GOROVE, A ZSARNOK“, melyben ki van mutatva, hogy Gorove ki nem állhatja a ludmáját, soha sem viselt tíz parancsolatot, és már 4 éves korában is iszonyodott a zsidó házalóktól, a miért is, ha rossz volt, szülei ezzel ijesztgették. Ugyan e röpiratban elbeszéli, hogy Jókai csak tévedésből nem született zsidónak, a mennyiben szülei evangélikus keresztények voltak, de rajta nem mult; továbbá hogy ebéd előtt mindig kezeit mosssa, s hogy Gorove 1842-iki brochürejét az emancipatio melletti ő diktálta. — A ki megveszi, fizet egy hatost; a ki elhiszi, kap egy ötöst.

Hamvazószerdai predikáció.

(Egy baloldali kapuczinustól.)

Sequitur malum pejus saepe,
Szállj magadba oh, hazám népe!
Ne hagyjátok többé magatokat,
Feleségeket s fiaitokat
Orrotoknál fogva húzni,
S börtönöket lenyúzni.
Órizkedjél oh plebs carissima!
Azoktól, a kiknek orra sima,
Melyen nem látni szép vastag hajnalt ülni,
Mert az ilyenek nem tudnak lelkesülni,
Látszik rajtuk, hogy nem éltetik a hazát,
Hanem nézik csak a maguk hasát.
Ne szavazzatok kormánypártiakra,
Kiknek szájába nem illik a makra,
A kormány pártja — nem más, mint hamis kártya,
Melylyel a miniszterek, — mind egy szálíg filiszterek,
Zsebeitkekből a pénzt kicsalják,
S azzal magukat hizlalják.
A haza javáért küzd csak a bal, s szélbal,
Mely két párt érettetek éi-hal.
Különösen mióta mindenik megvedlett,
S kettőből egy lett.
Hisz bal felül van az embernél a szív is,
Jól tudja azt a debreczeni cívis,
Azért szereti úgy a jó balpártot,
Bár ellene a jobb sok rágalmat gyártott.
Balra hajoljatok, győzzön az igazság!
Vesszen a kormánypárt, s vele minden gázság,
Jobb a háború, mint a gyalázatos béke,
Különben százezer szónak is egy a vége
Summa summarum,
Hogy nyakatokról leessék a járom
Remegő ajakkal, szent ihlettel zengem:
Mindenek fölött válasszatok meg engem!

Tűz az akadémiában.

(A fővárosi fecskendők engedelméből és a Duna távolsága miatt.)

RAPHAEL (*fölbred s szeméit dörzsöli.*) Corpo di dio, mi az ördög eszi úgy a szememet, mintha füst volna?

LIONARDO DA VINCI (*színtegy.*) Corpo di Bacco, igazad van pajtikám, olyan égés szagot érzek. Csak nem történt valami szerencsétlenség! . . . Ahá, tudom már; lenn a második emeleten valami hollandi genrefestmény egy szakácsnéét ábrázol, bizonyosan az égette el a rántást.

RAPHAEL. Nono, nem rántás-szag biz ez. Lökd csak meg annak a Peruginonak a könyökét, azt ugyis az ablak mellé akasztotta az a Kratzmann; hadd nézzen ki az ablakon.

PERUGINO (*fölbred s kinéz.*) Tűz! tűz! Segítség! Viz! viz! Bennégünk mindnyájan. Jaj, jaj, jaj, hol az a Kratzmann, hogy leoldana erről a szegről!

RAPHAEL. Mester, ne ordíts hát úgy, csak nem ég az akadémia?

PERUGINO: Az bizony, lángban áll az egész födele!
(*Dörömböl a falon.*) Igazgató ur! hé, igazgató ur!

KRATZMANN (*a falon keresztül.*) Ne óbégass, hitvány vászoncseléd, elébb az ágyneömöt vi-zem át az „István főherczeg“-hez.

LIONARDO DA VINCI. Hát nem jönnek oda'eun a fecskendők, vagy mi?

PERUGINO. Oh jaj, dehogyan jönnek! Segítség, segítség! Már olyan melegem van, mintha máglyán pörzsöl-nének.

TIZIAN (*a másik szobából.*) Hé kollegák! Mi a manó, csak nem tréfáltok?

RAPHAEL. A ki vászonból való, az soha sem tréfál tűzzel. Csapjunk lármát, hadd ébredjen fel a többi. (*Nagy lármát csapnak. Valamennyi régi festő felébred. Rop-pant ijedelem a falakon.*)

RUBENS. Disznóság, így idekötni az embert a falhoz. Olyanok vagyunk most, mint a jászolhoz kötözött lo-vak az égő istállóban.

PERUGINO. És nem jó fecskendő. A Duna is be van fagyva, istenugyse, bennégünk. Szaladjatok át az „István főherczeg“-e egy pohár vizért.

BACKHUYSEN (*tengeri tájképfestő.*) Ejh, sohse fél-jetek, ha nem hoznak vizet, majd adok én egész tenge-reket!

REMBRANDT. Festett tengerekkel csak festett tüzet lehet eloltani, öcsém. Különben ez a tűz igen szép világítási effectumot csinál ám. De mi ez? A gázlápák elal-szanak. Bravo! Az a gáztársulat meglátta, hogy a Duna-parton az akadémiái tűz világít most, és így takarékos-ságból eloltatta a gázlápákat! Isteni ötlet!

MURILLO. No nálunk Spanyolországban már a 16. században is jobb oltóintézetek voltak. Hol van sennor Taisz, Pest város alcaidéja?

TENIERS. Hát gróf Széchenyi Ödön?

RUBENS. A nemes gróf a szomszéd Ganz-féle házban álmodozik most . . . az önkénytes tüzoltó egyletről, melyet már annyiszor pengetett.

OSTADE. Ide nézzetek, kollegák; ezek az én festett káposztáim már kezdenek megfőni a hőség-től, még mindnyájan megvacsorálunk belőlük.

SNYDERS. Hát ez az én torzonborz vadkanom. Az egyik oldala már egészen megsült, csak a másik oldalát tudnám a falnak fordítani, hogy az se maradjon nyersen!
(*Ezalatt Scaramuccio Mercurját elszalasztják Budára a spritznyiért.*)

MERCUR (*lihegve jó.*) Azt izenik, hogy a spritznyi dugulásban szenved, hogy náthás, s hogy az ágyban fekszik és herbatheát iszik.

BRUGHEL. Szaladj a najgepájba, kérd el a fecskendőt. (*Mercur elrohan.*)

TIZIAN. Szeretném tudni, miképen ütött ki ez a tűz?

CORREGGIO. Én azt gyanitom, hogy Akin Károly gyújtotta, hogy megboszulja magát az akadémián, mert nem hallgatta meg fölolvasását.

REMBRANDT. Csakugyan meleg van; ni, az édes anyám is kezdi már levetni barna prémes bundáját.

TIZIAN. Az én Vénusom pedig már készül kiugorni

a keretéből. Csak le ne szaladjon az utczára ezen isteni meztelenségében, mert még beviszik a drabantok a városházára, mint éjjel kóborló nőszemélyt.

MERCUR (*szuszfogyottan.*) A nájgépáj parancsnoka tiszteli szépen Breughel uramat, és azt izeni, hogy a cs. k. főcskendők csak cs. kir. tüzet kötelesek oltani.

TÖBBEN. Jaj, bennégünk, meghalunk!

PERUGINO. Mennyi ember áll odalenn, és egyikök sem fújja a tüzet, hogy eloltaná.

TIZIAN. Pedig azt mondják, hogy Pesten most roppant drága a tűzifa, és ime, itt a szabadban égetik, a hol semmi haszna nincsen.

PERUGINO. Santa Madonna! Már a horganyfödél is kezd olvadni, valjon nem volna-e jó ólmot önteni vele, mint karácsonykor szokás?

TINTORETTO. Ugyan ne viczelj! (*Kinéz az ablakon.*) Per Dio santo! ott valami fecskendő-ferma jó... Az, az, még pedig a budai; az elébb itt van, mint a városházáé!... De most meg nincs vize... A legkomszabb aquarellistának festményében is több a víz, mint ennek a hordójában. (*Lekiált az ablakból.*) A szomszéd házból hozzatok hát vizet!

DRABANT. Ha nem hallgat az ur odafönn, mindjárt beviszem a városházára. (*Magában dörmögve.*) Majd még egy hatos zárpénzt fizetünk ennek a házmesternek, hogy beereszsen a kuthoz.

TIZIAN (*kinézve.*) No hál'istennek, vizet is hoznak már — a józsefvárosi hordók. Már most csak hozzálátanak az oltáshoz!... Dehogy látnak; most veszik észre, hogy nem visznek föl annyira a csövek, mert mikor azokat csinálták, Pesten még nem volt kétemeletes ház.

RUBENS. Miért nem adtak el bennünket az ángliu-soknak! Londonban már gőzfecskendőkkel oltanák a tüzet azóta. Itt Pesten az egyetlen oltószér legfőlebb is az, hogy — biztositanak az assecurantiánál.

HG. ESZTERHÁZY PÁL ARCZKÉPE. Ha még egy képtáram lesz ebben az örökéletben, azt majd az esz-kimő nemzetnek adom át, annál legalább nem tudják, mi az a tűzvész?

PERUGINO. Ugy-e kollegák, okos ember voltam én, hogy jobb szerettem alla tempera festeni, mint olajban? Leghamarabb az olajfestmény szokott elégni, és már a a közmondás is nevetségesnek találja, ha a tűzbe olajat öntünk.

LIONARDO. A néptömeg folyvást szaporodik, s ez rendjén van, mert miután e palotát az ő filléreiből építették, jogosan kívánhatja, hogy entrée nélkül szemlélhesse, hogyan ég meg.

RÓNAI JÁCZINT. Szerencse, hogy nincs szakálam, mert biz az tövig perzselődnek. (*A fal felé fordul és tovább alszik.*)

ARANY J. Akadémja háza

Kigyuladt hajnalra,

Haj, lehetne jó fecskendőnk,

Ha tanács akarna.

Keresik a spritznyit,

Nem akadnak rája,

Szóke Duna mederében

Ragyog Buda vára!

TELEPI. Jaj a kassza! elolvad a bankó!

KRATZMANN. Jancsi! hozz föl egy pohár vizet, hadd oltsam el — szomjuságomat.

STÜLER SZOBRA (*a lépcsőn.*) Engem sem faraghattak ki egyébből, mint fehér márványból; bizonyosan azért, hogy tűzvész alkalmával legalább meszet lehessen belőlem égetni.

AKIN KÁROLY (*phisikai laboratoriumából kiszólva.*) Tökéletesen igaza van, t. építészeti tanácsos ur, mert a márvány szénsavas mészelegből áll, és én igen valószínűnek tartom, hogy urasággal holnap már falakat fognak meszelni a király-utczában.

SNYDERS. No a vadkanom már megsült, szolgálhatok egy kis piritott szalonnával?

(*Mindnyájan hozzálátanak a szalonnához, és jóízűen falatoznak. Künn a néptömeg gyönyörködik a tűzben; a tüzoltó személyzet a városi drabantokkal fogad három stíbli sörbe, hogy az egész akadémia le fog égni, de fogadását elveszti, mert az akadémia látván, hogy senki sem bajlódik vele, úgy megunja az égést, hogy unalmában végre magától elalszik.*)

GALANTERIE-VERSEK.

Hogy meglármáz a kis csapat,
Olyan mozaik egy banda!
Hogy erőlködnek, kínlódnak!
Milyen szörnyű handabanda!

Próbálgatják, ki-kirúgnak,
Egyik erre, másik arra,
Egyik húzza, másik vonja,
Egyik cselő, másik hajsra!

Kis selmák! harapnának is,
Ép úgy, mint megugrott bátyjuk;
Kár, hogy foguk nincsen nekik,
Szent, hogy volna nagy étvágyuk.

Ártatlan beszélgetés.

(Csak azért hihetetlen, mert megtörtént.)

SZILÁGYI SÁNDOR. No, barátom, hát a „Téli Regét” mikor adjak már?

SZIGLIGETI EDE (*egy kis szünet után.*) Majd a — nyáron!

JÓKAI.

Választóidnak mondád te: „kereskedem én is!”
Mért hozzá nem tőd: „Üzleti ezikem a HON.”

A skorpió röpiratára.

Irt ő kelme piros borítékba, fehér papírosra,
Nemzeti zöldséget: a tricolor hazafi!

Képek magyar remekírókhoz.

II.

Áldor vagy, verjen George keze . . .

(Vörösmarty „Szózat.”)

Epret szedek én a Beregben.

(Kisfaludy K.)

Ha visszatérek bolondulva hon,
Hadd lássam népemet Irányidon.

(Eötvös „Búcsú.”)

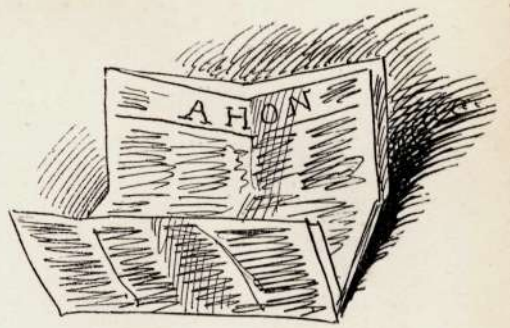

De „Hirnök” jó, s pihegve szól:
„Uram, hatalmam eldült.”

(Czuczor „Hunyadi.”)

Félegyház keblem belseje,
Oltára — demokrácia.
(Petőfi „Honfidal.”)

Hiszen e „Hon.” e boldogtalan „Hon.”
Oly szegény és oly beteg . . .
(Petőfi „A külföld magyarjaihoz.”)

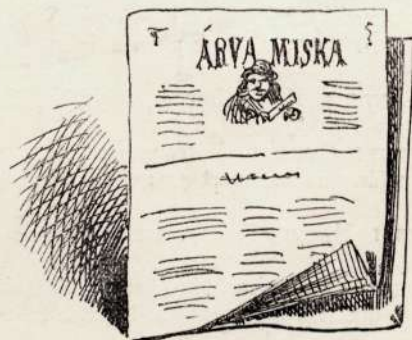
Hellának kinese egy elomló rom,
Tied hazám egy szentelt v a j d a lom.
(Eötvös „Búcsú.”)

Tisza pártján van egy hajó kikötve.
(Népdal.)

Ez a Miska mégis árva,
Mégis rongyos, mégis éhes,
Közel áll az elveszéshez.
(Petőfi „A magyar nemzet.”)

A mi cselédeink.

(Történik a vigadó termeiben, vagy az „Europa” ruhatarában, vagy gr. Endreffy, vagy b. Szentpitvary várótermeiben. A cselédek igen természetesen gazdáik nevén szólítják egymást.)

WENCKHEIM GYURKA. Csak pipázni lehetne ebben a pitarban.

ZICHY ANDRIS. Nem pitar e, Gyurka bácsi, ha' fúrczimmer.

WENCKHEIM GYURKA. Fúrczimmer az eszed, tudom én, mi a fúrczimmer, mert az azt jelenti, hogy aszszonyi állat.

SZÉCHENYI MATYI. Fróczimmer az; igaz-e, herr Flórián?

DEGENFELD FLÓRIÁN. Na bersze Frohzimmer; Frauenzimmer muszáin megmondom. Nem tudni semidse nimedül nelvibe. Dremdede noch amol.

EÖTVÖS PISTA. Csak tudunk annyit nímetül, mint maga magyarul.

DEGENFELD FLÓRIÁN. Ei was, matyaron oder nit matyaron. Die gebüldente Leit mind beszil nimedul.

ANDRÁSSY GAZSI. Már csak megleszünk valamikép a nímet szó nélkül. Hanem a herr Flóriánt összetörödtejük valami helyre leányzóval, hadd tanuljon már meg jól magyarul.

KÁROLYI PÁLYA. Majd összeszerkesztjük neki jó hosszúnak. Ugy-e, olyan agárba ójtott gólyakisasszony jó lesz? (Nagy hahota.)

CZIRÁKY JEAN. Hé! Dis donc! On ce moque de ce brave-là? Quel vacarme!

SZÉCHENYI LACZI. Vakar az öreg apád! (Kaczaj.)

CZIRÁKY JEAN. Je m'en fiche pas mal de votre brouhaha.

WENCKHEIM GYURKA. Mit orgonál ez a francia? ODESCALCHI MENGYI. Aszongya, hogy a fejünkhez vágja azt a nagy brúgót, a kinek a nyaka idelátszik.

WENCKHEIM GYURKA. No iszen akkor húrt is sodoritanánk rá a béliből, aztán én huznék rajta francziát. (Zajos tetszés.)

KÁROLYI PÁLYA. Szép teremtés ám az a Hatzfeldiné.

SCHOSZBERGER ABELES JULA. Bizom, a zsidó aszonyok mind groszartig szép.

CSEKONICS MARCZI. Már az a Haczfeldi az én asz-
zonyom.

SCHOSZBERGER ABELES JULA. Wie heiszt a maga aszonya? AZ az én aszonyomnak a barátné a Hatzfelderin.

CSEKONICS MARCZI. Hallod-e te ezímeres S ó p e r e c z vagy mi vagy — az én gazdám meg ne bánts, mert a tomporodra ütök nemes billogot.

RUHATÁROS. No, no, no! Csak hajba kapjanak itt egymással.

BATTHYÁNY BANDI. Jól beszél ez az öreg ember. Alább a nagy szóval. — Ugyancsak talp alá morzsolja az a Csécei Lajos .. (*Halkal összeveri a sarkantyúját, és a ruhatárbeli öreg asszonyon egyet pördít.*)

PODMANICZKY MISKA. Ez a cigány az én báróm nevelése.

PRÓNAI FITOS MIHÁLY (*öreg kocsis; benyit és jégcsapos bajuszát törülgeti.*) Jó időtök van idebenn, embe-
rek. Egy minutára a fiakker kezére bíztam a jószágot. Hadd engedjek föl idebenn. Már csak jobb dolgok van nektek.

WENCKKEIM GYURKA. Hagyja el kee, Misa bácsi. Inkább hideg lábbal pipaszó mellett, mint hideg szájjal muzsikaszó mellett.

(*S így tovább kiviradtig, míg az uraságok hazaszélednek.*)

A görög-török esetepaté.

(Ékes rigmusokban.)

SUMMAYA: Mikippen az nagi ur kaavee mellett uel vala, ees az hirieoceoc megh hozzac wala az gonoz gewrewg Georgios neuen kiraali wiselt dolghait ees chuffondaaros armanocassait, az micet züében forral vala és hoga hadual indulni acarozzic — zeepp rendvel voltakippen megh irwaan laotod.

Török porta — basamódra
Úl diványon — puha lágyon
Korgó-morgó — csibukhordó
Pipaszárat tisztogatja,
Csibukba a dohányt rakja.
Szájba dugja, kézbe adja.

Sálem aleikum!

De jó héroid: „Dicső fél hold,
„Ki hajdan a töröké volt,
„Ma már halvány. Zúg a Balkány,
„És Athéne — mondja: „Béne!
„Én is kapok — canismáter!
„Hinterládert — vorderládert
„Lelőni sok török frátert?“

Sálem aleikum!

Ám a porta csibukozva
Odaveti flegmatice:
„Ne féljete, csak ros z vicze.“

S jó uj hirnök: „Ó nagy zultán,
Pár nap multán — összehull tán

Stantinápoly — és Drinápoly,
S az napságtól — te nem látol
Törököt a Bosporuson.
Mert Bulgaris — mint a haris
Olyan dühös — megesz, mar is.
Szintén dihes — Kantaridesz,
Tabakidesz — Lebczeltidesz
(Ki lelkében semmi fidesz)
Polkamazurkosz és Kukoridesz.
Nem kevésbbé Bivalyidesz
És a bátor Nyulfarkidesz,
Valamennyi — meg fog ennyi,
Sálem aleikum!

Ám a porta, csibukozva

Odaveti flegmatice:

„Ne féljete, csak ros z vizcz e.“

Jön uj posta: „Lobbal sebbel
Jövök csupa echt depressel
Dios mios! — Georgiosz
Kardot kapott. Constantinosz
Kis királyi is visitoz,
Hogy vigyék el hadaihoz.
Lázong Skiosz, (s ez nem mythos),
Hellén — mellén — keresztjelvény,
Ugy tör ő ránk. — Ez végóránk!
Mentsd meg magad jó padisah
Közel ide szép Azsia!
Sálem aleikum.“

Ménköadta sok ulemma:
Rosz csontjába száll nagy tremma:
„Szaladnak az Izabellák,
„Elynelnek a Dardanellák.
„Szaladj zultán jó forsponton
„Által a vén Hellesponton!“

Ám a porta, csibukozva

Odaveti flegmatice:

„Ne féljete, csak ros z viczc z e!“

„Georgiosz, a' csak vice,
„Mig az ura — mencsikoffba'
„Nem jön ide reitpeitschlival,
„Kiabálhat a kis svihák,
„Megmentnek conferencziák.

Sálem aleikum!

Jelenet a „két pisztoly“-ban.

FIAKKER (*összevész a csatorna-tisztítóval.*) Du Lump! Du Pégyár! Du Jurat! Du Raubersbua! Die Hund' sollen deine Därm fressen!

KORCSMÁROS (*közbelép.*) De uraim, mi ez? Azf gondolják, itt zsidó kongressus van?

FEITTELES. Te, hallod-e, a Falkisták nagy része a Falk visszalépése miatt olyan dühös, hogy a baloldalra akar áttérni.

MEKELES. Szegény Falk, ha ezt tudta volna . . .

FEITTELES. Nü, akkor talán nem lépett volna le?

MEKELES. Dehogy, akkor nem lépett volna föl.

FŐVÁROSI HIREK.

† Az akadémia égésénél csupa szerencse volt, hogy a tűz váratlanul „elállott.“ Fecskendő nem volt, víz sem volt. Szerencsére a padlasi rakták volt Tóth Kálmán székfoglalóját a drámai nyelvről. Mikor a tűz ezt is megemésztette, elég volt neki.

— Fischer, műszerkészítő átengedett Pestvárosának 3 darab klistélyt jöendő tűzvédek alkalmára.

* * A fővárosi tűzoltó szerek javára, a nemzeti színházban legközelebb „Egy pohár víz“ fog előadni.

† A pápa aranyisége alkalmából a „Magyar Állam“ Lonkay-piczulákat gyűjt. Minden tizedik után a lelkes gyűjtő tiszteletpéldányt kap.

△ A szentesi baloldal hallván, hogy Átkor Imre kérésik elfogadni a jelöltséget, Xantushoz szándékszik folyamodni egy másik példányért.

† Egyik vidéki barátunk nagy esodálkozással értesítette szerkesztőségünket, hogy az utolsó „Bolond Miskában“ egy viczet talált. Kétkedve néztünk utána, és valóban megtaláltuk a viczet — az annonce-ok közt.

□ Ismét megtámadtak egy postát, de a rablók nem találtak benne semmit. (T. i. a Szokoly Viktor „Heti postája“ volt.)

▽ Balogh Tihámér, a „Miniszterelnök bálja“ és az „Adieu“ szerzője, az anonymitás köpenyével úgy járt, hogy ismeretlenek dicsérték, legjobb barátai pedig döntették. Vigasztalhatja magát azzal, a mivel a bécsi bohózat hőse, mikor tévedésből valaki megrántja az ütőket: „Den hab i aber aufsitzen lassen! Der glaubt, er beutelt an Andern, derweil beutelt er mi!“

○ Patay Pesta és Csiky Sanyi értekezést irnak az a magyar népdalról, mely így kezdődik:

„Lefelé foly Duna vize, nem vissza,
Régi bűját magyar ember eliszsa.“

A szerzők azt igyekeznek kimutatni, hogy e sorok összefüggéséből nem következik, hogy télen, mikor a Duna be van fagyva, nem lehetne a bűját elinni.

— Miután sokan sértésnek veszik a „kortes“ elnevezést, concursus fog nyitattni egy másik illő elnevezésre. Legjobb lesz a „választó fejedelm.“

Jókai Mór beszéde választóihoz.

Uraim, drága terézvárosi polgártársak! Önök még nem ismerik teljesen kedélyességemet, ó én ma e szakmában excellálni fogok. A Deák-párt azt várta, hogy én beszédemben ki fogom programmunkat fejteni önök előtt, elmondván: hogy nekünk balközépieknek nem kell delegáció, közösügy, közös miniszterium — hanem kell új zavar, új veszekedés. A Deák-párt bizton hitte, hogy ily környülmétések — vagyis azt akarom mondani, hogy ily környülmények közt meg kell buknom oly városrészen, mely létezését az iparnak s kereskedelemnek köszönheti. Hanem nekem van ám eszem s megbizonyítom nekik, mennyire értem a csiziót. Tartok önöknek beszédet, melyben programmunk azon kényes pontjairól szó sincs, elhallgatom tökéletesen, miért harczolunk mi baloldal tulajdonké-

pen, kedves könnyedséggel átsiklósodom ezen lappáliakon s ahelyett ragyogó színekben lefestem, mily demokratikus reformpártot vezényel a geszti földesúr. Nagy zavarba ejtenének, ha azt kérdeznék, mért szítok én a szélsőbalhoz, mért voltam én az, ki Tisza, Ghyczy és Nyáry ellenére is tökéletes fusiót akartam létrehozni közöttünk s a szélsőbal között. Nagy zavarban volnék, ha kérdenék, mért nem léptem a delegációba? De önök közül ezt — már gyöngédségből sem kérheti senki, s azért ábrándozzunk bona fide pártunk elérhető céljairól. Mindenekelőtt én külön hadsereget akarok, a mi összesen vagy 30—40 millióval növelné az évi adót. Hanem ezt én elhallgatom s csak azt sugom édes, búbajos nyelvemen, hogy minő szép dolog az a külön sereg. Uraim! Éljenzzünk! (Éljen.) Beszélék továbbá a dohánymonopolium ellen, elhallgatván egyuttal azt, hogy az állam ennek jövedelmeit nem nélkülözheti s mit a monopolium megszüntetése által csökkentenénk, azt direkt adó által kellene beszerezni, azaz ujjabb 34 milliót kivetni. Hanem azért éljenzzünk! (Éljen!) El fogom továbbá mondani, hogy mi igen liberálisak voltunk a mult országgyűlésen, elhallgatván ez alkalommal azt, hogy mi baloldaliak kardoskodtunk a felekezeti iskolák mellett. Ezért kérem járasson éljenzzünk! (Éljen!) Végre elregélem hogy mi már sok reformot sürgettünk eddig is, de elhallgatom azt, hogy a Deák-párt a reformokra azért nem ért rá, mert épen mi baloldaliak gátoltuk folyton a közjogi kérdések hánytorgatása által. Éljenzzünk! (Éljen!) Legvégül pedig a megyékről szóltomban elmellőzöm azt, hogy a hevesi vitában mi baloldal küzdöttünk a régi megyék ősi jogainak megóvása mellett; hanem mi azért igen szabadelvűek vagyunk s én legjobban kívánom, hogy „éljünk“, mert baloldal nélkül megbukik a „Hon.“ (Éljen. Viharos éljenzés. Sokan csak az utóbbi szavakat hallván, vállalkra emelik Jókait. Éljen Jókai, le e Honnal; bukják a Hon! Jókai arczán kedélyes keserűség görcsös mosolya vonaglik.)

A. Mit tartasz a skorpió brochürejéről?

B. Csak annyit, hogy ha fényképei nem voltak jobbak, mint ezek az árnyképek, akkor, ha a baloldalnak volnék, inkább lefotografiroztatnám magamat általa, mintsem hogy védje a politikámat.

A. No de csak nem fogod gáncsolni, mert fotográfiát tanult?

B. Dehog; csak azt gáncsolom, hogy ír, holott nem tanult: a helyett, hogy fotografirozna, mikor tanult.

Talány.

Befordultam a konyhára,
Rágyujtottam az pépára.

(Ki az?)

(Jövő számunkban közölni fogjuk, hányan fejtették meg.)